

[Indenrigsministeren.]

ikke noget, man er vant til at høre ude på den kant, og jeg tror, det vil glæde Københavns amtsråd, at der ind imellem også kommer et par pæne ord. Det kan der godt være grund til.

Til det aktuelle spørgsmål vil jeg gerne sige, at som oplyst af hr. Abel fastsatte indenrigsministeriet i november 1975 fristen for indsendelse af den overordnede sygehusplan for hovedstadsområdet til senest den 1. april 1977. Hovedstadsrådet har den 22. december meddelt, at rådet ikke kan nå at færdiggøre den overordnede plan inden den fastsatte frist, og det er baggrunden for spørgsmålet. Jeg lægger imidlertid stadig væk afgørende vægt på, at de væsentlige problemer, som den overordnede plan skulle tage stilling til, bliver løst hurtigst muligt, og efter indenrigsministeriets og sundhedsstyrelsens opfattelse foreligger der tilstrækkeligt materiale til at kunne færdiggøre den overordnede plan, i hvert fald i grove træk. Det gælder også vedrørende rigshospitalet.

Hovedstadsrådet har derudover udarbejdet fyldestgørende rapporter om både det nuværende sygehusvæsen i regionen og det fremtidige behov. Det er meget afgørende, at der i løbet af forholdsvis kort tid bliver skabt klarhed over hovedlinjerne for hovedstadsrådets fremtidige sygehusvæsen. Uanset at den fuldt udarbejdede endelige overordnede plan for regionen af tekniske grunde ikke kan blive færdig til det fastsatte tidspunkt, agter jeg imidlertid at anmode Hovedstadsrådet om i samarbejde med sygehuskommunerne og med fornøden bistand fra sundhedsstyrelsen og indenrigsministeriet at udarbejde en skitse til den overordnede plan, så hurtigt det overhovedet kan lade sig gøre.

Abel (CD):

Jeg vil takke indenrigsministeren for besvarelsen, som jeg betragter som positiv, men jeg vil gerne stille spørgsmålet, hvornår man forventer at rigshospitalsudvalget kan afslutte sit arbejde. Arbejdet blev jo sat i stå her i efteråret 1976. Man havde strengt taget fremlagt et foreløbigt udkast til sin rapport, men på grund af den diskussion, der opstod omkring kommunaliseringen af rigshospitalet, satte man arbejdet i stå. Hvornår forventer ministeren at dette arbejde kan afsluttes?

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg kan ikke give hr. Abel et nøjagtigt tidspunkt, men kan sige, at rigshospitalsudvalget er meget, meget nær ved at gøre sit arbejde færdigt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Henning Philipsen* (SF) til ministeren for udenrigsøkonomi:

»Vil ministeren med henblik på at sikre det danske sprogs ligeværdighed oplyse, ved hvor mange EF-møder i 1976, hvori danske embedsmænd har deltaget, der ikke har været oversættelse til og fra dansk?«

(Spm. nr. 221).

Skriftlig begrundelse.

Ved Danmarks, Irlands og Englands optagelse i fællesmarkedet i 1973 blev det besluttet at udvide antallet af officielle sprog og arbejdssprog fra 4 (fransk, italiensk, tysk og nederlandsk) til 6 (dansk og engelsk). Beslutningen er nedfældet i tiltrædelsesaktens bilag I, afsnit XIV.

Det er et vigtigt led i Danmarks tiltrædelse, der her er slået fast. Ethvert land, stort eller lille, må kræve respekt for sit sprog, fordi sproget er en del af hvert folks identitet. Hertil kommer, at man i internationale forhandlinger kan varetage sine interesser langt stærkere, hvis man arbejder på sit eget sprog. Sprog er magt. Anerkendelsen af dansk som EF-arbejdssprog er således en vigtig forudsætning for at kunne varetage danske interesser i EF. Det er svært nok i forvejen.

Det er derfor yderst beklageligt, at dagens realiteter ikke svarer til de aftaler, der blev indgået ved Danmarks indtræden i EF. Det hører til sjældenhederne, at danske embedsmænd, der repræsenterer vort land i EF, har mulighed for at arbejde på deres modersmål. Danske embedsmænd i Bruxelles skønner, at der ikke er oversættelse til og fra dansk i et sted imellem 75 og 95 pct. af tilfældene.

Regeringen burde arbejde energisk for at rette dette forhold op. De vanskeligheder, der tidligere har vist sig ved at gøre nederlandsk til arbejdssprog, viser, at det ikke går af sig selv at indarbejde et lille lands sprog i EF-maskinen. Faren for, at det ikke lykkes at give vort sprog dets retmæssige placering, er øget i kraft